

pler i Straffeloven, f. Ex. dens § 254, hvor efter, naar en Person er tiltalt for at have forbragt fremmede Penge og han betaler dem, inden Sagen bliver paadømt, Strafsansvaret bortfalder for ham. Men deraf følger naturligvis ikke, at det Offentlige saa skulde bære Omkostningerne ved Sagsførernes Salær. Dem maa naturligvis den, der har givet Anledning til Sagen, betale. Det vilde dog være urimeligt at give en Lovbestemmelse, hvorved man væltede Byrden over paa det Offentlige. Der er flere Bestemmelser i Straffeloven, f. Ex. i § 235 om smaa Tyverier, i § 257 om smaa Bedragerier, i Følge hvilke det staar i den Skadelidendes Magt, selv om en Person er tiltalt, og der er udnævnt Aktor og Defensor, at fratagelse videre Forsøgning; men deraf følger naturligvis ikke, at det Offentlige bliver den, som skal bøde for Omkostningerne. Endelig vil jeg ikke undlade at erindre om, at Forlaget vil med Hensyn til Sagsførernes Virksomhed ved Retshandlinger, der finde Sted, efter at der er affagt Dom — Noget, der ogsaa skulde gaa ind under denne formløse Fremgangsmaade — i flere Tilfælde være aldeles ubrugeligt. Vi talte forleden Dag om Exekutions- og Auktionsforretninger, og Ubrugeligheden kom frem derved, at man ikke kunde gjøre den Betragtning gjældende, at det Offentlige i alle disse Tilfælde skulde betale, fordi der i Reglen vil være en Part, der er pligtig til at betale, og det er kun undtagelsesvis, at det Offentlige skal betale. Jeg har dermed tilladt mig at anføre de væsentligste af de Grunde, der have ledet Forslagsstillerne til det Forslag, som kortelig kan udtrykkes derved, at man skal lade dette Forhold blive staaende ved det Gamle og saa lade Praxis udvikle det Spørgsmaal paa samme Maade, som hidtil er fket, og der er saa meget mere Grund dertil, som der aldrig nogensinde i den Retning egentlig har været nogen Klage over vor Procesform. Derimod veed man ikke, hvilke Vanstueligheder, foruden de allerede paaviste, der kan frembyde sig ved at gjøre saadanne Forandringer, og da Spørgsmaalet om den pæbliffelige Betaling er bortfalden efter den Affattelse, Loven har faaet ved 2den Behandling, synes det mig ogsaa, at Grunden til den Affattelse af § 1, som her er paaanfet, maa falde bort.

Ordføreren: Jeg skal ikke trætte det ærede Thing med en yderligere lang juridisk Udvikling; det er der vist ikke meget Mod paa. Jeg skal kun gjøre nogle ganske faa Bemærkninger med Hensyn til de foreliggende Vndringsforslag. Udvalget har i Virkeligheden ikke noget Væsentligt at indvende med Hensyn til det første, men vi have dog ment, at vi ikke burde støtte det, eftersom det ikke var noget Særligt, der talte for det. Som den høitagtede Justitsminister paaviste forrige Gang, er der jo en ikke ringe Forbindelse mellem Bestemmelsen i det oprindelige Forslags § 1 om,

at Salæret skal fastsættes strax, naar Hvervet er bragt tilende, og Bestemmelsen i § 2 om, at Salæret skal udbetales strax, naar det er fastsat. Udvalget har selv foreslaaet, at denne sidste Bestemmelse skulde gaa ud. Vi have imidlertid ikke ment, at det derfor var aldeles nødvendigt, at Bestemmelsen i § 1 gik ud; den kunde lige fuldt have sin Betydning, idet vi, skjøndt vi indrømme, at der ikke ligger stor Vægt derpaa, dog finde, at det i og for sig er det Hensigtsmæssigste, om Salæret bliver fastsat for de subsidiaire Retshandlinger af den Art, hvor disse foretages. Dette kan have sin Fordel. Denne Dommer er nemlig en Gang den, der bedst er i Stand til at jugere over, hvad Uleilighed vedkommende Sagsfører har havt, og man vil efter Omstændighederne ogsaa kunne blive fri for en Del unødvendigt Skriveri. De Betragtninger, der ere anførte fra den anden Side, forekomme mig ikke at have saa særdeles Stort at sige. At den subsidiaire Dommer ikke skulde kunne skjønne, hvor vidt Sagsføreren har udført sit Hverv forsvarelig, kan jeg ikke indse, naar vi tage dette Ord i den Betydning, hvori det for Dommeren er givet, at det skal tages. Mig vilde det ikke genere i mindste Maade at danne mig et bestemt Skjøn om, hvor vidt en Sagsfører, der subsidiaært havde optaget et Thingsvidne hos mig, havde udført sit Hverv forsvarelig. Jeg kan heller ikke se, at der kan hentes noget stærkt Argument fra den ærede Talers Betragtninger med Hensyn til Kjendelsens Form. Jeg kan ikke se nogen Nødvendighed for at give denne Kjendelse en alternativ Karakter. Dommeren, som fastsætter Salæret, affiger en Kjendelse, hvori han siger, at Sagsfører N. N. skal for sin Uleilighed have saa Meget i Salær (Dyrebøll: Af hvem?) Punktum. Han behøver ikke at udtale, af hvem han skal have det. Han udtaler kun, at saa Meget tilkommer der ham i Salær, og saa vil dette blive Sagsføreren udbetalt i Genhold til Bestemmelsen i § 2 af det Offentlige. Det bliver da Spørgsmaalet, hvor vidt det Offentlige kan faae Salæret igjen. I kriminelle Sager vil det blive godtgjort af den Ret, ved hvilken Dødsstraf staar, naar den subsidiaire Dommer samtidig med Forhøret sender Regningen ind. I beneficerede Sager vil Reglen føre til, at disse ubetydelige Salærer altid ville falde det Offentlige til Last, men det har ikke meget at betyde. Paa den anden Side skal jeg gentage, at jeg ikke lægger stor Vægt paa dette Spørgsmaal. Hvad angaar det andet Vndringsforslag, har Udvalget heller ikke set nogen Grund til at fravige det oprindelige Forslag om, at der ikke behøves nogen særlig Form for Affigelsen af den omhandlede Kjendelse. Jeg skal allerminst her indlade mig paa den ærede Talers juridiske Betragtninger. Jeg tillader mig nemlig at formene, at han vil være temmelig eneftaaende mellem Juristerne med sin Opfattelse af, hvorledes